

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/505/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713203951
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3713203951.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa X., právne zastúpeného U. proti odporcovi U., právne zastúpenému P., o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, č.k. 4C/83/2013-104 zo dňa 28. februára 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania za právne zastúpenie v sume 83,99 Eur, k rukám právnej zástupkyne navrhovateľa **U.. N. O., do troch dní.**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozsudkom určil, že kúpna zmluva zo dňa 20.06.2011, uzatvorená medzi bezpodielovými spoluvlastníkmi S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX, F. a U. S., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX, F. a kupujúcim U. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, C. H., ktorej predmetom bol byt č. XX, vo vchode č. X, na X. poschodí bytového domu súpisné číslo č. XXXX, postavenom na parcele KN C č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 523 m², zapísanej na LV č. XXXX, katastrálne územie F., je voči navrhovateľovi právne neúčinná. V konaní mal preukázané, že navrhovateľ má voči dlžníkovi S. S. vymáhateľnú pohľadávku vo výške 39.800,91 Eur, ktorá mu bola priznaná rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 07.07.2011, sp. zn. 2T/86/2011-646 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.10.2011, sp. zn. 23To/100/2011-661, a ktorá pohľadávka vznikla ako škoda, ktorú dlžník navrhovateľovi ako poškodenému spôsobil tým, že v období od 27.08.2007 do 26.07.2010 z účtu navrhovateľa, bez vedomia a súhlasu majiteľa účtu, vykonal výbery a prevody finančných prostriedkov v celkovej výške 156.706,84 Eur, ktoré použil v rozpore s účelom ich určenia pre vlastnú potrebu, čím navrhovateľovi spôsobil škodu v celkovej výške 39.800,91 Eur. Dňa 20.06.2011 dlžník S. S. a jeho manželka U. S. uzavreli s odporcom kúpnu zmluvu, ktorou odporca do vlastníctva nadobudol nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k.ú. F. za kúpnu cenu 49.790 Eur. V ten istý deň dňa 20.06.2011 uzavrel odporca s dlžníkom veriteľa S. S. dohodu o zápočte vzájomných záväzkov a pohľadávok, na základe ktorej sa zmluvné strany dohodli, že zápočtom si v zmysle § 508 a nasl. Občianskeho zákonníka započítajú pohľadávku odporcu U. Q. voči S. S. vo výške 49.790 Eur, ktorá vznikla na základe nevrátenej pôžičky v nesplatennej výške 58.019,06 Eur s pohľadávkou S. S. voči odporcovi vo výške 49.790 Eur, ktorá vznikla na základe nezaplatenej kúpnej ceny v nesplatennej výške 49.790 Eur. Uviedol, že neprijal argumentáciu navrhovateľa, ktorý spochybňoval reálne poskytnutie pôžičky odporcom dlžníkovi veriteľa. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že v auguste 2006 reálne došlo k odovzdaniu sumy 1.400.000,- Kč odporcom S. S.. Dospel k záveru, že dlžník S. S. a odporca sú osobami blízkymi v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka, a teda kúpna zmluva zo dňa 20.06.2011 je právnym úkonom, uzatvoreným medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou. Uviedol, že v zmysle § 42a ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka, zákon od osoby blízkej dlžníkovi požaduje, aby

sa pri právnych úkonoch dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jeho prospech, presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a vedie ju k tomu, aby nerobila právne úkony (neprijímala podľa nich plnenia) na ujmu práv veriteľov dlžníka. V posudzovanej veci odporca v čase uzatvárania kúpnej zmluvy zo dňa 20.06.2011 mal vedomosť o tom, že voči S. S. je začaté trestné stíhanie a dokonca dňa 20.01.2011 navštívil S. S. za účelom vymáhania pôžičky, pričom sa dozvedel, že má problémy v zamestnaní a aj iné dlhy. Vedomosť odporcu o trestnom stíhaní S. S. potvrdila aj svedkyňa U. S.. Aj keď odporca nemusel vedieť o konkrétnych podrobnostiach a výške pohľadávky S. S. voči navrhovateľovi, neznamená to, že vynaložil náležitú starostlivosť k tomu, aby sa presvedčil, že právny úkon - kúpna zmluva neukracuje veriteľa dlžníka. Odporca musel byť uzrozumený s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudol. Nepostačuje len tvrdenie odporcu, že kúpnu zmluvou si uspokojoval svoju pohľadávku voči dlžníkovi, a teda samotný poznatok o existencii dlhu S. S. voči navrhovateľovi mal za následok záver súdu o tom, že odporca nepreukázal, že vynaložil náležitú starostlivosť, pri ktorej nemohol rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Uzavrel, že navrhovateľ dôvodne podľa § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka uplatnil právo odporovať právnenému úkonu voči odporcovi, ktorý mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietne. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že síce preukázal svoju pohľadávku voči dlžníkovi S. S., ale má byť s touto osobou vo vzťahu tzv. osoby blízkej v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka, pričom nepreukázal, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohol poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Súdu vytýkal, že vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, skutkové závery okresného súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a právne závery prvostupňového súdu sú bez opory v právnych predpisoch. Zdôraznil, že nemal a ani nemá žiadnu vedomosť o skutočnostiach, tvrdených navrhovateľom v žalobe, teda, že navrhovateľ má byť veriteľom dlžníka S. S. a mal existovať úmysel ho ukrátiť uzatvorením kúpnej zmluvy zo dňa 20.06.2011. Tvrdil, že riadne preukázal a zdokladoval, že sám bol veriteľom dlžníka v čiastke 1.400.000,- Kč, pričom jeho pohľadávka je omnoho staršieho dáta ako v prípade navrhovateľa samotného. Práve z tohto dôvodu nemohol byť účastný žiadneho vzťahu, ktorým by bol navrhovateľ ako veriteľ ukračován. Vzhľadom na správanie dlžníka bol nútený domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky, pričom práve uzavretím napadnutej kúpnej zmluvy došlo k čiastočnej úhrade jeho pohľadávky zápočtom vzájomných záväzkov a pohľadávok. Namietal tiež záver súdu, že je vo vzťahu s S. S. príbuzný. Skutočnosť, že je jeho švagrom, príbuzenský pomer nezakladá. Nemôže byť pravdou tvrdenie okresného súdu o jeho vedomosti o snahe dlžníka uniknúť s majetkom. V tomto smere poukázal na obsah rozsudku, sp. zn. 2T/86/2011 Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 07.07.2011, z ktorého vyplýva, že dlžník S. S. svoju protiprávnu činnosť veľmi úspešne tajil, a to pred všetkými osobami, o tejto nemali vedomosť žiadne osoby, a to po dobu niekoľkých rokov. Vytýkal tiež súdu, že nevykonal dokazovanie na tú skutkovú okolnosť, vyplývajúcu z ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, že dlžníkovými právne úkony sú voči veriteľovi právne neúčinné, len ak ukraujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky.

Navrhovateľ vo svojom písomnom stanovisku k podanému odvolaniu navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudok okresného súdu považuje za vecne právne správny. Vo svojom stanovisku sa nestotožnil s tvrdením odporcu, že konajúcemu súdu preukázal svoju pohľadávku voči dlžníkovi S. S.. Uviedol, že zo spisu prvostupňového súdu je zrejmé, že odporca nikdy nepreukázal reálne uskutočnenie deklarovanej pôžičky a nepriame dôkazy boli nadmieru nedôveryhodné. Pokiaľ odporca zdôrazňuje, že nemal a ani nemá žiadnu vedomosť o skutočnostiach, tvrdených navrhovateľom v žalobe, teda, že navrhovateľ má byť veriteľom dlžníka S. S. a má existovať úmysel ho ukrátiť uzatvorením kúpnej zmluvy zo dňa 20.06.2011, týmto výrokom odporcu odvolací súd úmyselne zavádza, nakoľko sám odporca, ako aj manželka S. S. vo svojich výpovediach uviedli, že odporca o dlhu S. S. voči navrhovateľovi vedeli a dokonca priznali i to, že práve z tohto dôvodu došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zo dňa 20.06.2011, a teda išlo o jednoznačný úmysel odporcu. Odporca pri svojom výsluchu dňa 10.12.2013 uviedol „keď som uzatváral kúpnu zmluvu s S. S. a svojou sestrou, už som vedel, že voči S. S. je začaté trestné stíhanie, preto som byť kúpil ja“. Manželka S. S. pri svojom výsluchu dňa 31.10.2013 uviedla „predpokladám však, že brat asi v roku 2011, keďže sme podpisovali kúpnu zmluvu, vedel o tom, že môj manžel je trestne stíhaný a aj za čo je trestne stíhaný. Vedel aj o dlhoch voči navrhovateľovi, pretože sme museli vyjsť s pravdou pred ním von“. Potvrdil

správnosť právneho názoru súdu prvého stupňa, že odporca a S. S. spĺňajú kvalifikáciu osoby blízkej v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka. Blízka osoba je tak v zmysle ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka (viď tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.12.2008, sp. zn. 4Cdo/163/2007) povinná preukazovať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v dobe urobenia odporovaného právneho úkonu, aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti, rozpoznať. Sám odporca však uviedol, že k uzatvoreniu odporovaného právneho úkonu došlo práve z dôvodu dlhov dlžníka voči navrhovateľovi, a tak on, ako ani jeho právny zástupca, nikdy nepreukázali, že by pri vyvinutí náležitej starostlivosti tento úmysel dlžníka odporca nemohol rozpoznať. Záverom vyslovil, že v predmetnom prípade je zrejmé, že dlžníkov právny úkon vedie k zmenšeniu majetku dlžníka, ako i k následku, že v dôsledku tohto zmenšenia navrhovateľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, keďže tento nijaký iný speňažiteľný majetok nemá. Vyslovil, že okolnosť ukrátenia navrhovateľa je priam až neprehliadnuteľná.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Inštitút odporovateľnosti tak, ako je vymedzený v ustanovení § 42a Občianskeho zákonníka, slúži a je určený pre potreby exekučného konania. Jeho účelom je umožniť veriteľovi, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, domôcť sa v exekúcii uspokojenia svojej pohľadávky z majetku, ktorý ušiel v dôsledku jeho odporovateľného právneho úkonu, a to nielen proti dlžníkovi, ale voči osobe, s ktorou, alebo v ktorej prospech sa právny úkon urobil. Odporovateľnosť z hľadiska hmotného práva vyjadruje tzv. relatívnu neúčinnosť právneho úkonu. Relatívne neúčinný úkon je platný, nastávajú podľa neho všetky účinky spojené s platným právnym úkonom, len vo vzťahu medzi účastníkmi, teda vo vzťahu medzi veriteľom a osobou, ktorá od dlžníka nadobudla majetok odporovateľným právnym úkonom, sa na tento právny vzťah pozerá, ako by k nemu nedošlo.

Zmyslom odporovacej žaloby je - uvažované z pohľadu žalujúceho veriteľa, dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že je voči nemu neúčinný dlžníkom urobený právny úkon. Rozhodnutie súdu, ktorým by bolo takejto žalobe vyhovené, predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe titulu spôsobilého k výkonu rozhodnutia (exekučného titulu), vydaného proti dlžníkovi, domáhať exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nielen proti dlžníkovi, ale aj voči osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený.

V konaní pred prvostupňovým súdom bolo preukázané, že navrhovateľ má voči dlžníkovi S. S. vymáhateľnú pohľadávku priznanú rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 07.07.2011, č.k. 2T/86/2011-646 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.10.2011, č.k. 23To/100/2011-661. Právnym dôvodom priznania tejto pohľadávky je škoda, ktorú dlžník S. S. navrhovateľovi ako poškodenému spôsobil tým, že v období od 27.08.2007 do 26.07.2010 z účtu navrhovateľa bez vedomia a súhlasu majiteľa účtu vykonal výbery a prevody finančných prostriedkov v celkovej výške 156.706,84 Eur, ktoré použil v rozpore s účelom ich určenia pre vlastnú spotrebu, čím navrhovateľovi (X.) spôsobil škodu v celkovej výške 39.800,91 Eur. Dňa 20.06.2011 však dlžník S. S. a jeho manželka U. S. uzavreli s odporcom kúpnu zmluvu, ktorou odporca do vlastníctva nadobudol nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k.ú. F. za kúpnu cenu 49.790 Eur s tým, že v totožný deň odporca s dlžníkom, veriteľom S. S., uzavrel dohodu o zápočte vzájomných záväzkov a pohľadávok. Odporca a S. S. sú v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka osoby blízke a v takom prípade sa v zmysle § 42a ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa i vedomosť blízkej osoby o existencii tohto úmyslu predpokladá. V konaní odporca nepreukázal, že vynaložil náležitú starostlivosť, pri ktorej nemohol rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, preto podľa záveru súdu prvého stupňa navrhovateľ dôvodne uplatnil právo odporovať právnemu úkonu voči odporcovi, ktorý mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech (§ 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka), a preto súd prvého stupňa uplatnenému žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovel. Rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnení rozhodnutia. Okresný súd v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania,

stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, prijaté závery primerane vysvetlil. Odvolacie námietky odporcu sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa, súd prvého stupňa sa s týmito riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia vypořiadal a tieto preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Ani v odvolacom konaní neboli uplatnené také námietky, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva.

Odporca v podanom odvolaní vytýka nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa z dôvodu, že súd vyhovel návrhu navrhovateľa a určil právnu neúčinnosť označenej kúpnej zmluvy s poukazom na to, že odporca síce preukázal svoju pohľadávku voči dlžníkovi S. S., ale má byť s touto osobou vo vzťahu tzv. osoby blízkej v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka a nepreukázal, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohol poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti.

Podľa § 116 Občianskeho zákonníka blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu.

Citované zákonné ustanovenie vymedzuje pojem súkromného práva „blízke osoby“, ktorý zasahuje do viacerých právnych odvetví a spolu určuje aplikáciu právnych noriem, odvolávajúcich sa na blízke osoby. Určité pravidlo správania sa neuplatní, ak sa preukáže, že medzi konajúcim a ďalšou osobou jestvuje blízky vzťah. Toto je i prípad danej veci, keď ustanovenie § 42a ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka stanovuje výnimku pri odporovanom právnom úkone v tom, že pokiaľ ide o úkon medzi blízkymi osobami, v takom prípade sa úmysel ukrátiť veriteľa predpokladá. Táto vyvrátiateľná právna domnienka uľahčuje právnu pozíciu veriteľa, hoci aj tu existuje zákonná výnimka. Uvedené neplatí, ak druhá strana (blízka osoba) dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Blízke osoby sú príbuzní v priamom rade, súrodenec, manžel, ktorí sú vždy príbuznými bez akéhokoľvek obmedzenia a iné osoby, ktoré nie sú blízkymi osobami automaticky. V takomto prípade základnými predpokladmi pre prijatie záveru o tom, že určité osoby sú osobami blízkymi, je jednak existencia rodinného alebo obdobného pomeru a kumulatívne existencia takého vzájomného vzťahu, že ujmu, ktorú by utrpela jedna z osôb, by druhá z nich dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu.

Za rodinný alebo obdobný pomer v zmysle ustanovenia § 116 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať akýkoľvek príbuzenský vzťah, ktorý nemožno zaradiť do príbuzenstva v priamom rade, medzi súrodencov a manžela. Taký vzájomný vzťah, že ujmu, ktorú by utrpela jedna z osôb, by druhá z nich dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu, možno vyvodiť len z posúdenia konkrétneho prípadu. V danej veci súd prvého stupňa dôvodne dospel k záveru, že medzi dlžníkom S. S. a odporcom je taký vzťah, kedy by jeden z nich pociťoval ujmu spôsobenú druhému dôvodne ako svoju vlastnú, a teda sú blízkymi osobami v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka, nakoľko z ich výpovedí, ako aj výpovede svedkyne U. S. vyplynulo, že vzťahy medzi nimi v rodine boli dobré, často sa navštevovali, trávili spolu víkendy a práve dobré rodinné vzťahy a vzájomná dôvera viedli odporcu k pôžičke manželovi svojej sestry.

Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ku ktorému dospel z výsluchu svedkov S. S. a U. S. a výsluchu odporcu, že medzi dlžníkom S. S. a odporcom ide o vzťah blízkych osôb. Blízke vzťahy pretrvávali nielen v roku 2006, kedy bola uzavretá zmluva o pôžičke, na základe ktorej požičal odporca dlžníkovi S. S. sumu 1.400.000,- Kč, ale hoci vzťahy ochladli, možno dospieť k záveru, že ujmu, ktorú by ktorákoľvek z týchto osôb utrpela, druhá dôvodne pociťovala ako svoju vlastnú, čo možno vyvodiť z následného správania po uzavretí zmluvy o pôžičke, keď odporca, ako veriteľ, s S. S., ako dlžníkom, uzatvorili dňa 23.09.2009 dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke a dňa 30.03.2010 dodatok č. 2 k zmluve o pôžičke, keď sa dohodli na opätovnom predĺžení lehoty splatnosti. Pokiaľ aj v roku 2011 došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy o prevode bytu, odporca uzatvoril so svojou sestrou U. S. a dlžníkom S. S. zmluvu o užívaní bytu, na základe ktorej U. S. a S. S. môžu naďalej užívať byt, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 20.06.2011.

Nedôvodná je aj argumentácia odporcu, že sám bol veriteľ dlžníka v čiastke 1.400.000,- Kč a práve z tohto dôvodu nemohol byť účastný žiadneho vzťahu, ktorým by bol navrhovateľ ako veriteľ ukracovaný. Náležitá starostlivosť a schopnosť rozpoznať úmysel dlžníka sú skutkové okolnosti, na ktoré súd prvého stupňa dokazovanie zamerlal. Dôkazným bremenom zákon (ustanovenie § 42a ods. 3) zaťažuje druhú stranu odporovateľného úkonu (blízku osobu, ktorá úkonom majetok získala), keďže ustanovuje, že táto domnienka neplatí len vtedy, ak druhá strana preukáže, že ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. V posudzovanej veci súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním precízne rešpektuje hmotnoprávnu úpravu. Dospel k správne záveru, že odporca dôkazné bremeno takéhoto tvrdenia neunesol, hoci odporca mal pohľadávku „omnoho staršieho dáta ako v prípade navrhovateľa samotného“, mal vedomosť, že dlžníkove právne úkony ukracujú úmysel dlžníka ukrátiť navrhovateľa, čo vyplynulo z výpovede odporcu ako účastníka konania pred súdom prvého stupňa, ktorý uviedol, že v čase, keď uzatváral kúpnu zmluvu s S. S. a svojou sestrou, už vedel, že voči S. S. je začaté trestné stíhanie, preto „som byť kúpil ja“. Z výsluchu odporcu tiež vyplynulo, že o tom, že mal S. S. nejaké finančné problémy, sa dozvedel v roku 2011, keď mu dňa 20.01.2011 osobne doručil list a vtedy z neho vyšlo najavo, že „má problémy aj v zamestnaní a má aj iné dlhy a nemá ani moje peniaze“. Keďže nepochybne dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa, čo nepochybne viedlo k zmenšeniu majetku dlžníka, s ohľadom na vyššie uvedené dôvody je rozhodnutie okresného súdu, ktorý uplatnenému žalobnému návrhu vyhovel, vecne správne, a preto bolo krajským súdom v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdené.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 a ustanovením § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému navrhovateľovi odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 83,89 Eur za vyjadrenie k odvolaniu 61,87 Eur, režijný paušál 8,04 Eur + 20 % DPH v sume 13,98 Eur. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je odporca povinný zaplatiť prisúdenú náhradu trov odvolacieho konania advokátovi navrhovateľa.

Rozhodnutie senátu bolo prijaté jednoglasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.